

Затова азъ се често полъгвамъ и вслушвамъ по вѣтъра
та макаръ и неясно да чуя гласътъ на тая жена,
чрезъ която народа на Мизия днеска въ полетата
пѣе и разлюлява покояътъ на моята родна страна.

Ето, смѣтно пакъ вѣтрътъ нѣщо познато нашепва.
Слушай! Нѣкакви думи неясни, но близки звучатъ;
да, това е гласътъ на жетварката съ грубитѣ шепи —
въ него ясно познавамъ на моята майка гласътъ.

Моя майко, по-смѣло народната пѣсень разливай,
разлюлявай изъ дѣно ти она настрѣхналъ покой,
и тжгата и мжката легнали днеска изъ роднитѣ ниви
ти излѣй съсь възторга на мощенъ народенъ порой!